

KOMÁLOVICS ZOLTÁN

Számadás

Tegnap egy kutyát szedtem ki a sínek közül,
S a bennem dolgozó démonok.
Elcsendesültek éjszakára.

Bár szeme a Goldie-ra emlékeztetett,
Rövid szőrű volt, szinte kölyök még.
Amint beállt élénk a villamos,
Társa, egy idős hölgy, a karjaiba vette,

Amikor végre feljutott a magasított lépcsőn,
Ijedten ugrott ki gazdája kezéből,
S mozdulni se mert többé,
Csak nyüszített a kerekek közt.

A néni állt némán és tehetetlen,
A döbbenettől elsimultak ráncai.
Tekintetét egy pillanatra rám szegezte.
Kemény volt. Beleszilárdult hetven éve,
S mindaz, ami még hátra van.

A teste úgy függött a hideg fogantyún,
Mint eleven ítélet.
S égetett, akár a forró sínvas,
Mikor a kutyát gyorsan kiemeltem
A szégyen és remény kattogó kerekei közül.

Mint finom pamacs lüktetett kezemben.
Nem győzött nyalogatni aztán.
A néni már egy székre rogyva ölbe tette,
S láttam, mint veszi magára, könnyű rongyként
A hetven év egyre gyűrtebb ráncait.

Vártam, hogy újra felém nézzen,
S lássa a szörnyű helycseréket.
Mert a szeméből már az öreg Goldie nézett,
S én kutyaként csüngtem rajta,
Kölyökként az egypercnyi számadásban,
S nyüszítve nyaltam volna
A boldogság bundára simuló kezeit.

Ökölbe van szorítva kezem éjjelente.
Megment-e engem is valaki
A remény és szégyen villamosszékének
Abroncsai közül?